**Mi-e dor de căminul iubirii,
de feţe-n lumină scăldate,
de sfântul fior al primirii,
de scumpele inimi curate!
- Mi-e dor de căminul iubirii,
cât limba să spună nu poate.**

Mi-e dor de sfârşitul durerii,
de harul ce dă alinare,
e-aproape hotarul puterii
ce-mi ţine viaţa-n răbdare.
- Mi-e dor de sfârşitul durerii,
şi dorul se face mai mare.

Mi-e dor de triumful luminii,
în noaptea aceasta de groază,
cu ură se luptă străinii,
zdrobit adevărul să-l vază.
- Mi-e dor de triumful luminii,
adâncu-mi de el înseteează!

Mi-e dor de odihna cea sfântă,
că-s prea obosit în furtună,
să nu-mi cadă inima-nfrântă,
când greul în juru-mi se-adună.
- Mi-e dor de odihna cea sfântă,
de mâna ei moaie şi bună.

Mi-e dor, o, Isuse de Tine,
de scumpa şi dulcea Ta Ţară,
o, vino, mă ia şi pe mine,
din lumea aceasta amară,
şi du-mă acolo la Tine,
/: în veşnica Ta Primăvară. :/